

© Steluța Crăciun – 2020
© A.F.M.C. «Christiana»
pentru prezenta ediție

Editura Christiana
Str. Theodor Sperantia 104,
bl. S26, sc. 3, ap. 66, sector 3, București, cod 030939;
tel.: 021/3225798; e-mail: editurachristiana@yahoo.com;
www.editurachristiana.ro

Director literar:
Răzvan Codrescu

ISBN: 978-606-013-018-5

STELUȚA CRĂCIUN

Crucea, scară cătredre Tine

PREFĂȚĂ DE
Prof. Dr. Adrian Opre

EDITURA CHRISTIANA
BUCUREȘTI – 2020

Cuprins

<i>Prefață</i>	7
Povestea vieții	11
Talanții	12
Pe Tine Te slăvesc	14
Leproșii	17
Pe marea vieții	19
Străinul	22
N-ai timp	24
Sacul	26
Și eu	28
Timpul	30
Nu-mă-uita	32
Mare-i mila	34
În miez de noapte	36
Îți mulțumesc	38
Bunul Samarinean	39
Osana	41
Urcușul	42
Eu vreau să Te slăvesc	44
Un Oaspete iubit	45
Lacrimi de mulțumire	47
Jos, sub Crucea răsturnată	48
Ajutor, Măicuță Sfântă	50
Răspunde-ți	52
Bătută-n vânt	54

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Crăciun, Steluța

Crucea, scară către Tine / Steluța Crăciun ;
pref. de prof. dr. Adrian Opre. - București : Editura Christiana, 2020
ISBN 978-606-013-018-5

I. Opre, Adrian (pref.)

821.135.1

Spre Golgota	55
Salvați copiii...!	57
Slova inimii	59
Nostalgie de april	60
Crucea, scară către Tine	62
Să fiu o floare	63
Sărut mâna, Doamne	65
De la toate-nvață	68
Până când și până unde	70
De ce?	72
Libertate?	74
Spovedanie	76
Aș vrea să uit	78
Nimic nu poate fi mai greu	80
Călători grăbiți	82
La Cășiel	84
 Cuvânt de mulțumire	 87

Prefață

Aveți în mână un volum de poezie neobișnuit. O biografie în versuri a unui om cu un suflet aparte, căruia încercările vieții i-au prilejuit oportunități de a se adânci în reflecții interioare; veți regăsi în aceste pagini un buchet de strădanii asudate pe drumul cunoașterii de sine. Poemele incluse aici trădează zbuciumul unei inimi care a simțit preaplinul suferinței. Sunt glasul unui suflet care caută răspunsuri profunde și ultime în timp ce își rostește, șoptit sau în strigăte, greutatea apăsărilor. Nu mi-am propus să realizez o apreciere de specialitate, analize sau comentarii literare asupra acestor poeme, căci nu am competența și nici măcar pregătirea necesară. Am asumat însă o înțelegere empatică, a gândurilor și mai cu seamă a simțămintelor autoarei – Steluța Crăciun.

Așa cum le-am deslușit eu, versurile așternute pe aceste foi sunt o exprimare polifonică a unor reflecții, întrebări și răspunsuri înțelepte. O singură minte, dar mai multe voci

Povestea vieții

În fiecare poezie
E-o bucățică din sufletul meu,
E o poveste trăită de mine,
E-o rugăciune către Dumnezeu.

Am tras povara crucii după mine,
Nu am lăsat-o, deși era grea.
O vreme mi-am pus-o pe spate,
Apoi am zidit-o în inima mea –

Să o ascund, să nu se vadă,
Dar inima îmi sângera mereu.
Așa am scris câte o poezie
Pe-o bucățică din sufletul meu.

Cândva, bucată cu bucată,
Se va lipi pe o hârtie
Și-ai să citești viața mea
În fiecare poezie.

Talanții

Știi, pilda aceea cu talanții,
Când eram mică, m-a mâhnit.
Ziceam: Tu, Doamne, ai dat la alții,
Dar mie nu mi-ai dat nimic...

Că n-am găsit nimic în mine
Să fie bun, curat, frumos,
Să crească, Doamne, pentru Tine,
S-aducă roade de prinos.

Și așteptam ziua în care
Îmi vine rândul să primesc și eu
Un bob de grâu sau... poate, o floare –
Să le cresc pentru Dumnezeu.

Mă tot rugam, ziua și noaptea:
Dă-mi, Doamne, și mie ceva,
Că am în suflet o dorință:
Să fac ceva spre slava Ta!

Și, neprimind răspuns la rugăciune,
M-am hotărât: mă voi ruga mereu,
Iar Domnul, din mila Lui mare,
Îmi va trimite și talantul meu...

Și au trecut ani mulți de-atunci...
Abia acum am înțeles și eu
Că tot rugându-mă, am înmulțit talanții
Primiți în taină de la Dumnezeu!

Mă rog și cânt spre slava Ta, Stăpâne,
Talanții să îi înmulțesc,
S-aducă roade multe, bune,
Să am și eu ce să îți dăruiesc!

Pe Tine Te slăvesc

Pe Tine, Doamne, Te slăvesc
Și cât aș vrea să-Ți mulțumesc
Că m-ai lăsat să Te cunosc,
Mântuitorul meu, Hristos!

Îmi amintesc ce noapte grea
Era odată-n viața mea...
Și eu plângeam, căzută jos,
Ținând în palme Crucea lui Hristos.

Era o cruce de la mama mea,
Că și ea, biata, se ruga
Și îmi spunea c-atunci când i-a fost greu,
A ajutat-o Dumnezeu.

Acum plângeam, cerând eu milă:
„Ajută-mă, Doamne, sunt o copilă!
Arată-mi calea și mă-nvață
Cum trebuie să trec prin viață!”.

Dar nu mică mi-a fost mirarea:
Iisus mi-a auzit chemarea
Și m-a atins cu mâna Sa:
„Să nu mai plângi, copila Mea!”.

„Cum să nu plâng, că-n noaptea grea
Sunt numai eu cu Crucea Ta?!
Eu Te-am chemat, că mama așa mi-a spus:
Roagă-te-ntruna bunului Iisus!

Îți mulțumesc că Tu m-ai ascultat,
Dar, Doamne, spune-mi ce să fac!“.
„Ridică-te și nu mai plânge!
Vezi coasta Mea? Picură sânge!

Am primit jertfa de pe Cruce
Cu Mine-n rai să vă pot duce.
Cât ții în palme Crucea Mea,
Nici noaptea n-o să-ți pară grea!

Tu știi pe câți am vindecat
Și pe câți morți am înviat?
Cu tine Eu vreau altceva:
Îți pun în suflet din Lumina Mea,

Îți dau putere să te ții pe Cale,
Ascultă doar de glasul Meu;
Tu cântă-ntruna osanale
Și laudă-L pe Dumnezeu!“...

Am ascultat și-mi este bine –
Așa a vrut Domnul Hristos.
El pe nici unul nu ne minte,
Oricât am fi de păcătoși.

Și voi rămâne lângă Cruce,
Chiar dacă uneori mi-e greu...
Îți mulțumesc că Tu îmi dai putere
Să Te slăvesc, Mântuitorul meu!

Leproșii

Numai unul din cei zece
De pe cale s-a întors
Și cu fața în țărână
A mulțumit lui Hristos.

„Numai tu? Dar ceilalți nouă
Oare nu s-au vindecat?
Au rămas bolnavi de lepră?”.
Nu... dar, Doamne, au uitat.

Când și-au văzut sănătatea
Intrată din nou în trup,
Au uitat de suferința
Ce-nainte au avut.

Au plecat voioși în lume,
Fără să se mai gândească
Că ar trebui să vină
Măcar să Îți mulțumească.

Și noi, când suntem în boală,
În neazuri sau nevoi,
Strigăm, Doamne, către Tine:
Revarsă-Ți mila spre noi!